

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Mgr. P.**, bytom M., právne zastúpeného Mgr. R., advokátkou v B., proti žalovanému: **Krajský pozemkový úrad v Trnave**, Vajanského č. 22, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KPÚ-B2008/00298 zo dňa 9.5.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/82/2008-74 zo dňa 20.5.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/82/2008-74 zo dňa 20.5.2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KPÚ-B2008/00298 zo dňa 9.5.2008, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Trnave č. K2008/00809 zo dňa 27.2.2008 o zastavení konania o reštitučnom nároku žalobcu z dôvodu podľa § 30 ods. 1 písm. d/ zákona č. 71/1967 Zb.

o správnom konaní (ďalej len „SP“). O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola nedôvodná, pretože žalobca nepreukázal, že by rozhodnutím došlo k ujme na jeho právach. Konštatoval, že nemožno považovať za ukrátenie na právach účastníka situáciu, keď došlo k nepriaznivému administratívne rozhodnutiu vo vzťahu k účastníkovi na základe toho, že účastník neposkytoval požadovanú a zákonom vyžadovanú nevyhnutnú súčinnosť k tomu, aby správny orgán vôbec mohol konať vo veci. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by správne orgány nepostupovali v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, že by im nedali príležitosť na účinné obhajovanie svojich práv a záujmov, že by nemohli uplatniť svoje návrhy alebo by im nebola poskytnutá pomoc poučenie. Poukázal na to, že nie je nijakým spôsobom zdokumentované, že by žalobca upozorňoval správny orgán, že nerozumel obsahom výzvy alebo že si nebol vedomý toho, kde sa mal dožadovať príslušných podkladov. Zdôraznil skutočnosť, že žalobca ani do vydania rozsudku krajského súdu (pričom vec bola na krajskom súde od 22.7.2008 a rozhodnuté bolo dňa 20.5.2010) nepredložil požadované doklady, teda ignoroval svoje povinnosti, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu žaloby.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutia správnych orgánov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Tvrdil, že súd vec nesprávne právne posúdil, pretože nezhodnotil skutočnosť, že správny orgán ho nepoučil nedostatočne o tom, od ktorých správnych orgánov môže požadované doklady získať. Uviedol, že v súvislosti s uplatneným reštitučným nárokom písomne oslovil viaceré správne orgány. Priznal, že komunikácia s ním bola obtiažna, no dodal, že od 17.7.2009 bol hospitalizovaný a prekonal stav kómy, nebol schopný komunikovať a až 25.5.2010 jeho syn skontaktoval advokátku, ktorú upovedomil o jeho zdravotnom stave.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie

žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. septembra 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca a MUDr. E. si dňa 30.12.2004 uplatnili na Obvodnom pozemkovom úrade v Trnave nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na to, že k žiadosti nepripojili žiadne doklady či informácie (ani o k. ú., v ktorom sa nehnuteľnosti mali nachádzať), správny orgán konanie prerušil a oboch navrhovateľov opakovane vyzýval na doloženie potrebných dokladov, pričom všetky výzvy boli doručované obom žiadateľom. Ani jeden z nich však potrebné podklady napriek opakovaným výzvam a opakovanému predĺženiu lehoty na ich doloženie správne orgánu nedoručil. Treba dodať, že žiadatelia správne orgánu nepredložili žiadnu informáciu svedčiacu tomu, že doklady zabezpečujú a naopak – doložili doklady, ktoré správne orgány od nich nikdy nevyžadovali (rodné listy pôvodných vlastníkov). Z tohto dôvodu prvostupňový správny orgán konanie zastavil s poukazom na § 30 ods. 1 písm. d/ SP.

Žalobca napadol uvedené rozhodnutie odvolaním, v ktorom uviedol, že sa mu nepodarilo získať požadované doklady, pretože dedičské konanie po pôvodnom vlastníkovi nebolo ukončené a rodný list S. L. G., bez ktorého nemohol získať potrebné doklady z katastra nehnuteľností, získal až 8.4.2008

Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil s tým, že žiadateľom bola poskytnutá dostatočne dlhá lehota na zabezpečenie požadovaných dokladov. Námietku, že správa katastra nevystaví doklady bez rodného listu pôvodného vlastníka, nepovažoval za relevantnú, pretože správa katastra vyhotovuje listiny len na základe žiadosti s uvedením dôvodu „reštitučné konanie“.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach

odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom a žalobné dôvody neboli relevantné, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup žalovaného ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za vecne správne. Aj keď súdu prvého stupňa možno vytknúť, že do konania nepribral druhého účastníka správneho konania (§ 250 ods. 1 OSP), vzhľadom na skutočnosť, že tento bol s rozhodnutím správnych orgánov uzročený a sám žalobu nepodal, odvolací súd vychádzajúc z ústavne uznávanej premisy „nech si každý stráži svoje práva“ nepovažoval za daných okolností jeho prípadné dodatočné formálne pribratie do konania za spôsobilé zmeniť skutkové okolnosti pre ktoré bolo správne konanie zastavené a ovplyvniť tak záver súdu o nedôvodnosti podanej žaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP. Odvolací súd len konštatuje, že odvolanie sa neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorými dôvodmi sa súd prvého stupňa v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú správne.

Odvolací súd k námietke žalobcu, že od 17.7.2009 bol hospitalizovaný, bol v kóme, čo bolo dôvodom obtiažnej komunikácie s ním, len potvrdzuje skutočnosť, že napriek tomu, že návrh podal žalobca so svojim bratom v decembri 2004, obaja boli opakovane vyzývaní na predloženie dokladov, pričom správny orgán im lehotu opakovane predlžoval, požadované doklady majúce preukázať dôvodnosť ich nároku, neboli za obdobie dlhšie ako tri roky predložené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo nebol v konaní úspešný. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 27. septembra 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová